

bygget paa det samme Princip som det private Forslag om Jubilæumsgaven, som blev vedtaget i 1898, stillet af hele det daværende Finansudvalg i Folketinget, det Princip, som ikke gør Skel hverken med Hensyn til Trang eller med Hensyn til de forskellige Stillinger indenfor Hæren. Det høje Ting vil erindre, at da det Forslag, som vi den Gang behandlede, kom herop i Tinget, var man baade fra Finansministerens Side og fra det høje Tings Flertals Side noget betænkelig ved det store Beløb, Forslaget den Gang drejede sig om, nemlig 1,600,000 Kr. — det var ganske vist en Gang for alle —, og derfor kom man her i Tinget ind paa Tanken om at forandre Forslaget saaledes, at det kun var de Veteraner, der sade i smaa Kaar, der skulde have denne Jubilæumsgave; man ansaa det for en Mangel ved Forslaget, om denne Bestemmelse ikke blev sat ind. Jeg tillod mig den Gang at udtale mig imod et saadant Skel, idet jeg nemlig for det første gik ud fra, at det var vanskeligt at drage denne Grænse, men min Hovedgrund var den, at jeg fandt, at her ikke i nogen Maade burde være Tale om Trang, det var ikke en Almisse, der udkastedes, det var en Jubilæumsgave, ligesom dette er en Hædersgave, der ikke i mindste Maade skal bære Præget af en Almisse. Erfaringen viste temmelig hurtigt, at man havde Ret i den Betragtning, at der ikke sparede synderligt for Statskassen ved denne Indskrænkning. Det høje Tings Flertal gjorde den Gang Regining paa, at 300,000 Kr. vilde være nok til de Krav, som bleve stillede, men det viste sig, da Loven skulde udføres i Praksis, at der alligevel vilde medgaa 1½ Mill. Kr., idet de allerfleste af de Ansøgere, der meldte sig, maatte betragtes som siddende i smaa Kaar. Det havde til Følge, at vi vare nødte til at forandre Loven, da vi kom sammen igen om Efteraaret, i Henhold til de Erfaringer, der vare gjorte om Sommeren.

Min Hovedgrund til nu med Glæde at hilse Forslaget, som det foreligger, altsaa med Anerkendelse af det Princip, der laa i det gamle Forslag, som var oversendt fra Folketinget, er den, at Erfaringen har vist, som ogsaa den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa i Dag, at det Skel, som da blev gjort, har voldt megen Bitterhed og Misfornøjelse. Jeg kunde nævne — og det antager jeg, næsten hvert eneste Medlem vil kunne — meget uheldige Eksempler paa, hvorledes der avledes

en unaturlig Bitterhed og megen Misfornøjelse, som burde undgaaes. Derfor er jeg glad ved, at Forslaget foreligger i en anden Skikkelse, og ved at den sidste ærede Taler har udtrykt sin Glæde over den Form, hvori Forslaget her foreligger.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale Forslaget til hurtig Fremme, saaledes som det foreligger, idet jeg gaar ud fra, at det er Hensigten, at Veteranerne skulde have dette Beløb til Jul som en Julegave.

Frijs: Ogsaa jeg kan anbefale dette Forslag til Vedtagelse her i Tinget. Den Anke, der er rettet imod det, at man burde have indskrænket sig til at give dem, som virkelig ere trængende, finder jeg ikke berettiget. Dette er en Hædersgave, som gives til alle, som *kan* modtages af alle og *bør* modtages af alle. Er der nogen imellem dem, der modtage den, som ikke trænge, saa er jo Modtagelsen af den kun en Opfordring for dem til derigennem at hjælpe deres mindre velstillede Kammerater.

Harald Jensen: Jeg kan anbefale at stemme for det foreliggende Forslag. Jeg kunde ønske det noget anderledes paa ganske enkelte Punkter, men i Hovedsagen gaar dette Forslag jo ud paa at hjælpe de trængende, at gøre deres Alderdom noget lysere, og det kan jeg fuldt ud være med til. Der er navnlig to Punkter, jeg kunde have ønsket forandrede. Det første er dette, at Forslaget giver til alle. Jeg kunde have ønsket, at man væsentlig havde indskrænket sig til at give, hvor der var Trang, og hvor det egentlig gjorde nogen Nytte, men jeg skal samtidig indrømme Vanskeligheden ved at gøre et Skel. Det er ganske rigtigt, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte, at det kan give Anledning til Misfornøjelse paa forskellig Maade, fordi det er vanskeligt at drage dette Skel, men jeg tror dog ikke, det vilde have været umuligt, og jeg var gaaet gladere til at stemme for Forslaget, saafremt det havde indeholdt noget saadant, navnlig fordi man derved kunde komme til at bøde noget paa den anden Hovedanke, jeg har mod Forslaget, den, at det aldeles ikke tager Hensyn til Veteranerne fra 1864. Der er, som af den højtærede Finansminister oplyst i det andet Ting, 23,000 tilbage af dem, og det er adskillige Gange blevet fremhævet, at Hovedgrunden til, at man ikke gik til